

2.

MÓZES ELSŐ KÖNYVÉNEK ALAPVETÉSE

Április 5., szombat délután

Mindenki, aki a szombattartók soraiba lép, váljon a Biblia szorgalmas kutatójává, hogy megismerhesse az igazság alapjait és pilléreit. Tanulmányozniuk kellene a próféciák történelmét, amely lépésről lépésre vezetett el oda, ahol most tartunk. Ez Isten terve az iskoláinkra nézve is. Olyan fiatalok jöjjenek ide, akik szeretnének képzést nyerni minden területen, fiatalok, akik érzik a szükségét, hogy egyre többet tanuljanak arról, hogy hol is tartunk ma a profetikus történelemben, hogy a Teremtés könyvétől egészen a Jelenésekig összefoghassák a profetikus láncszemeket. Krisztus az első láncszem, az alfa, és az utolsó is, az ómega ebben az evangéliumi láncban, amely a Jelenések könyvében áll össze. – *Manuscript Releases*, 10. köt., 171. o.

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott emberiségen. Végtelen szánalmat érzett az elveszett világ keservei láttán. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására. Az Úr megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében ki tudta elégíteni a törvény követelményeit. Mivel a menny törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetette jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel... Jézus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe leszállni, hogy megmentse a megrontott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyei sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek nincs szó a kifejezésére... Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus, „a Bárány” „megöletett e világ alapí-

tása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ő, a megváltás titka: Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szeretete Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádattal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát. – *Pátriárkák és próféták*, 63. o.

Ma már kevésbé veszik figyelembe a Krisztus visszajövetelének prófeciáit is tartalmazó Ótestamentumot. Csak ez a kiáltás hallatszik: „Krisztus, Krisztus! Evangélium, evangélium!” Csakhogy a teljes Biblia az evangéliumot mutatja be, kezdve a Teremtés könyvétől egészen a Jelenésekig. Az evangélium nyilatkoztatja ki Krisztusnak, az emberiség Megváltójának első eljöveteléről szóló prófeciákat. A megtérés és a megbocsátás minden egyes ószövetségi szertartása az eljövendő Megváltóra utalt. Ő volt a köszikla, a szegletkő, mely által fölemelte az emberiséget. – *Jesus, Name Above all Names*, 362. o.

Április 6., vasárnap

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) Az ember bukása után szintén prófécia volt a Sátánra kimondott isteni ítélet, amely az idők végéig átjárta a századokat, előre jelezve, hogy a nagy küzdelemben a föld minden népe részt fog venni.

Isten kijelentette: „Ellenségeskedést szerzek.” Ez az ellenségeskedés nem természetes. Amikor az ember áthágta a mennyei törvényt, természete gonosz lett, és az ördög befolyása alá került, nem pedig szembe vele. A bűnös ember és a bűn szerzője között nem természetszerű az ellenségeskedés. A hitehagyás mindkettőt gonosszá tette... Ha Isten nem lépett volna különleges módon közbe, Sátán és az ember szövetséget kötött volna a menny ellen; és a Sátán elleni ellenségeskedés helyett az egész emberi család az Úr ellen lázadt volna. [...]

Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést a kísértő ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az

ember örökre Sátán foglya maradna; olyan szolga, aki mindig készségesen teljesíti az ördög parancsát. De a lélek új alapelve harcot támaszt ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitorlót elutasítsa. Azok, akik nem szeretik, hanem gyűlölik a bűnt, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, egy kizárólag felülről származó erő birtokosai. – *A nagy küzdelem*, 505–506. o.

Az a terv, amely által az ember megváltható – és csakis általa váltható meg –, az egész menny mérhetetlen áldozatát igényelte... [Krisztusnak] a bűnös és a bűn büntetése közé kell állnia... Elhagyja a menny királyaként elfoglalt magasztos helyét, emberré alázva magát jelenik meg a földön, tapasztalatból ismeri meg, milyen fájdalmakat és kísértéseket kell az embernek kiállnia. Erre mind szükség van, hogy segíthessen azokon, akiket Sátán megkísért (Zsid 2:18). Tanítói küldetése végén gonosz emberek kezébe kerül, és úgy sértegetik és kínozzák, ahogy csak Sátán ösztönzésére bírják. A legkegyetlenebb halállal kell bűnözőként ég és föld között meghalnia. Olyan szörnyű lesz hosszú órákon át tartó haláltusája, hogy az angyalok elrejtik arcukat, mert nem bírják nézni. Miközben a törvényszegés bűne – az egész világ bűneinek súlya – ránehezedik, az Atyja arcának elrejtésével járó lelki gyötrelmet is el kell viselnie. [...]

Krisztus azzal vigasztalta az angyalokat, hogy halálával sokakat megvált, és elpusztítja, akinek hatalma van a halálon. Visszaszerzi azt a birodalmat, amelyet az ember vesztett el törvényszegése miatt. A megváltottak örökölni fogják azt az országot és örökké benne laknak. A bűn és a bűnösök megsemmisülnek, hogy soha többé ne zavarják a menny és a föld békéjét. – *Pátriárkák és próféták*, 64–65. o.

Április 7., hétfő

A természet és a kinyilatkoztatás egyaránt bizonyosságot tesz Isten szeretetéről. Mennyei Atyánk kútforrása az életnek, bölcsességnek és örömmek. Tekintsünk csak a természet csodálatos és fenséges műveire; gondoljunk arra, mennyire nagyszerűen alkalmazkodnak nemcsak az embser, hanem minden élőlény szükségleteihez! A napfény és az eső, mely felüdíti és megtermékenyíti a földet, a hegyek, a völgyek és a ten-

gerék, mind az Alkotó szeretetéről beszélnek. Isten elégti ki teremtményeinek mindennapi szükségleteit! [...]

Az Úr szentnek és boldognak teremtette az embert; a gyönyörű föld, ahogy Isten mindenható kezéből kikerült, a bukás és átok legkisebb nyomát sem viselte magán. Csak a mennyei törvények, a szeretet törvényének áthágása hozta be a romlást és a halált a világba. Ámde az Atya végtelen szeretete még a bűnt kísérő szenvedések és nyomorúságok közepette is megnyilatkozik. Meg van írva, hogy Isten a földet az ember miattátkozta meg (1Móz 3:17). A tövisek és tüskék, az akadályok és megpróbáltatások, melyek az emberi léte fáradtságossá és gondterhessé teszik, kizárólag a javunkat célozzák meg; Isten üdvtervében a szükséges nevelőeszközök részét képezik, hogy általuk újból felemelkedjen a bűn következtében oly mélyre süllyedt, elbukott emberiség. Bár bűnbe süllyedt a világ, mégsem teljesen a nyomor és gond siralomvölgye. Magában a természetben is megtalálhatjuk a remény és vigasz hírnökeit. Még nőnek a virágok a tövisen, és rózsák fedik a tüskéket!

„Isten a szeretet” – minden virág és minden egyes fűszál ezt hirdeti! A madarak zengő éneküket hallatják, a gyengéd virágok tökéletes szépségükben kellemes illatukkal töltik be a levegőt, az erdő magas fáit üdezőld, dús lombzatukkal mind-mind hangos bizonyítékai Isten szeretetteljes atyai gondoskodásának és vágyának, hogy boldoggá tegye gyermekeit. – *Jézushoz vezető út*, 9–10. o.

Az emberek azonban – épp, mint bűnösök – más helyzetben voltak, mint amilyen helyzetben Sátán. Lucifer a mennyben követte el a bűnt Isten dicsőségének világosságában. Neki úgy nyilvánította ki szeretetét az Úr, mint senki másnak a teremtett lények között. Sátán, bár ismerte az Atya jellemét, és tudott jóságáról, mégis úgy választott, hogy saját önző és független akaratát követte. Választása végleges volt. Isten semmi többet nem tudott tenni megmentése érdekében. Az ördög álokoskodó bölcselete azonban elámította az embereket, és elhomályosította elméjüket. Nem ismerték meg a Mindenható szeretetének magasságát és mélységét; pedig csak Isten szeretetének ismeretében lett volna reményük Isten jellemének szemlélése útján visszatérni hozzá. – *Jézus élete*, 761. o.

Krisztus szenvedéseit tanulmányozva meggyűlöljük a bűn következményeit, és az Úrhoz kiáltunk, hogy távolítsa el a bűneinket. És

miközben tovább szemléljük Őt, egyre inkább el tudjuk viselni szenvedéseinek szemlélését, és egyre tisztábban megértjük irántunk tanúsított szeretetét. Jézus keresztyének csodálatos vonzása és határtalan ereje van, mivel a keresztre feszítés szenvedéssel teli jelenete által egyre nagyobb csodálattal tekintünk Isten szeretetére. – *Signs of the Times*, 1899. február 22.

Április 8., kedd

Ábrahám hitbéli és Izsák engedelmisségi próbájának mennyei lények voltak szemtanúi... Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmisségét. Az egész menny ujjongott a pátriárka hűsége láttán. Sátán vádja megbukott. Isten kijelentette szolgájának: „Most már tudom, hogy istenfélő vagy [Sátán vádjai ellenére], és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énértem.” (1Móz 22:12) Az Úr szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmisség elnyeri jutalmát.

Az angyaloknak is nehéz volt megérteniük a megváltás titkát – fel fogni, hogy a menny királyának, Isten Fiának meg kell halnia a bűnös emberért. Az Ábrahámnak szóló parancs, amely fia feláldozását követelte, az egész menny érdeklődését felkeltette. A mennyei lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák „hol van az égőáldozatra való bárány?” kérdésére Ábrahám így válaszolt: „Az Isten majd gondoskodik [...] bárányról”, amikor az angyal visszafogta az apa kezét, mely már-már megölte a fiát, és Izsák helyett az Úr gondoskodása folytán a kos lett az áldozat, fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amellyel az Örökkévaló gondoskodott az ember megváltásáról (1Pt 1:12). – *Pátriárkák és próféták*, 155. o.

Sem a hallgatók, sem maga János nem értette meg e szavak értelmét: „Isten Báránya”. Mória hegyén Ábrahám hallotta fiától ezeket a szavakat: „Atyám, [...] hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22:7) Az apa így felelt: „Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22:8) S a kosban, melyet Isten Izsák helyett küldött, Ábrahám annak a jelképét látta, aki meghal az emberek bűneiért. Ezt a képet Ésaías is vázolja a Szentlélek által, és így jövendöl a Megváltó-

ról: „Mint bárány, mely mézszárszékre vitetik”, „de az Úr mindnyájunk vétékét őreá veté”. (Ésa 53:7, 6) Izrael népe azonban nem értette ezt a tanítást... Isten arra vágyott, hogy megértesse velük: az ő szeretetéből fakad az az ajándék, mely megbékélteti a népet vele. – *Jézus élete*, 112. o.

Mennyei Atyánk megengedte, hogy szeretett Fia elszenvedje a keresztre feszítés kínjait. Angyalok seregei kísérték figyelemmel Isten Fiának megaláztatását és lelki kínjait, de nem kaptak engedélyt a közbelépésre, mint Izsák esetében. Egyetlen hang sem állította le az áldozat bemutatását. Isten drága Fiát, a világ Megváltóját kigúnyolták, bántalmazták, kinevették és megkínózták, mígnem fejét lehajtotta és meghalt. Létezik-e ennél nagyobb bizonyíték az Atya végtelen szeretetére és irgalmára? – *Signs of the Times*, 1875. április 1.

Április 9., szerda

Ábel meggyilkolása volt az első példa arra az ellenségeskedésre, amelyet Isten a kígyó és az asszony magva között meghirdetett. Az egyik oldalon Sátán áll az alattvalóival, a másikon pedig Krisztus a követőivel. Az ember bűnén keresztül az ördög hatalomra tett szert az emberiség felett, de Jézus erejével le tudják rázni igáját. Valahányszor egy ember az Isten Bárányába vetett hit által felhagy a bűn szolgálatával, az ördög haragja fellángol ellene. Ábel szent élete cáfolta Sátánnak azt az állítását, hogy az ember képtelen megtartani az Úr törvényét. Amikor Kain a gonosz lélek befolyására rájött arra, hogy nem tudja Ábelt irányítani, annyira felbőszült, hogy megölte. Ha valaki Isten törvényének igazságosságos volta mellett tör lándzsát, bárhol legyen is, ugyanez a lelkület jut érvényre. Mindig ez a lelkület állította fel és gyújtotta meg a máglyát Krisztus tanítványai alatt. Sátán és seregei azért szítanak halmozott kegyetlenkedéseket Jézus követői ellen, mert nem tudják elérni, hogy hatalmuk előtt behódoljanak. Ez a legyőzött ellenség dühe. Jézus minden mártírja győztesként halt meg. Ezt mondja a próféta: „Ők legyőzték azt (»ama régi kígyót, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak«) a Bárány véréért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mindhalálig.” (Jel 12:11, 9) – *Pátriárkák és próféták*, 77. o.

Az Éden közepén volt az élet fája, mely életadó gyümölcsöt termett. Az engedelmes Ádám előtt mindig nyitva állt volna az út ehhez a fához,

és Ádám örökké élt volna. De amikor vétkezett, halandó lett, és Isten elzárta az élet fájától. Isten ítélete: „Por vagy te, s ismét porrá leszel”, az élet teljes megsemmisülését jelenti.

A törvényszegő ember eljátszotta az Úr által az engedelmesség feltételével megígért halhatatlanságot. Ádám nem örökíthette át utódaira, ami neki sem volt. Az elbukott ember számára semmi remény nem lett volna, ha Isten – Fia odaáldozásával – nem tette volna elérhetővé a halhatatlanságot. Míg „a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek”, Krisztus „világosságra hozta... az életet és halhatatlanságot az evangélium által” (Róm 5:12; 2Tim 1:10). Az ember egyedül Krisztus által lehet halhatatlan. Jézus mondta: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36) Mindenki részesülhet ebben a felbecsülhetetlen áldásban, ha teljesíti a feltételeket. Mindazok, „akik a jó cselekedetekben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”, elnyerik az „örök életet” (Róm 2:7). – *A nagy küzdelem*, 532–533. o.

Április 10., csütörtök

A kígyó leszakított egy gyümölcsöt a tiltott fáról, és azt a félig-meddig vonakodó Éva kezébe nyomta. Majd emlékeztette arra, amit az asszony maga mondott, hogy Isten megtiltotta a fának még az érintését is, nehogy meghaljanak. Nem lesz több kára a gyümölcs megevéséből – mondta a kígyó –, mint a megérintéséből. Látva, hogy nem lett semmi baj abból, amit tett, Éva vakmerőbb lett. Amikor „látá, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék” (1Móz 3:6). Íze jólesett, és fogyasztása közben úgy érezte, mintha megélné, és a lét magasabb szintjére lépne. Félelem nélkül szakított és evett a gyümölcsből. Most pedig, hogy Isten parancsát megszegte, eszköze lett Sátánnak férje megrontásában. Valami furcsa, természetellenes izgalommal, kezében a tiltott gyümölccsel kereste meg férjét, és elmondott neki mindent, ami történt. [...]

Ádám tudta, hogy társa megszegte az Úr parancsát, nem törődve az egyetlen tilalommal, hűségük és szeretetük próbájával. Lelkében rettenetes gyötrelém dúlt. Bánta, hogy elengedte maga mellől Évát. De a tett megtörtént; most el kell válnia attól, akinek társasága boldoggá tette. Hogy is tudná ezt elviselni? Ádám örült Isten és a szent angyalok tár-

saságának. Szemlélte a Teremtő dicsőségét. Felfogta, milyen magasztos sors vár az emberiségre, ha hűséges Istenhez. De ezekről az áldásokról mind elfeledkezett attól való félelmében, hogy elveszti azt az ajándékot, amely szemében minden másnál drágább volt. A Teremtő iránti szeretetet, hálát, hűséget felülmúlta Éva iránti szeretete. Éva egy része volt, és nem tudta elviselni az elválás gondolatát tőle. Nem eszmélt rá arra, hogy az a végtelen hatalom, aki a föld porából élővé, gyönyörűvé teremtette meg őt, és szeretetből társat adott neki, be tudja tölteni Éva helyét. Eltökélte, hogy osztozik felesége sorsában. Ha Évának meg kell halnia, ő is meghal vele. Elvégre – gondolta – talán a bölcs kígyó mégis igazat mondott. Éva ott állt előtte. Olyan szép volt, és olyan ártatlannak látszott, mint engedetlen tette előtt. És még nagyobb szeretettel vette körül Ádámot, mint korábban. A halálnak semmi jele nem mutatkozott rajta. És Ádám elhatározta: viseli a következményeket. Megfogta a gyümölcsöt, és gyorsan megette. – *Pátriárkák és próféták*, 55–56. o.

Sátán jelleme nyilvánvalóvá vált a világegyetem előtt, amikor le akarta győzni és el akarta pusztítani Isten Fiát, s így az el nem bukott teremtmények előtt megmutatkozott tényleges gonoszsága. Valahányszor a kígyó mérges fogával Krisztus sarkát mardosta, egyre csak megszilárdult saját romlottságában. – *Signs of the Times*, 1894. március 26.

Április 11., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A megváltás terve” című fejezet (69–70. o.);
Jézushoz vezető út, „Isten szeretete az emberek iránt” című fejezet (9–15. o.).